

L'etern interrogant

Aquesta és la història d'un home que només sabia fer bé dues coses: esperar i córrer. Esperar el que la vida li havia preparat: algú amb qui créixer, algú devora qui lluitar, algú a qui estimar. I córrer. Córrer abans de pensar, abans de sofrir, abans de morir. Aquest home, anomenat *Forrest Gump*, també va haver d'esperar per contar-me la seva història, i quan ho va fer em trobà assegut al costat de molts d'altres que l'escoltaven com jo. No sé ells què en pensaran, però a mi em va produir una impressió que ara m'agradaria transmetre a través d'aquestes línies.

L'argument, com ja tothom deu saber, gira entorn d'un al·lot amb un coeficient intel·lectual que no arriba als mínims considerats com a normals. En conseqüència sembla una temeritat atribuir-li qualitats aparentment tan simples, però en realitat tan difícils d'assolir com les esmentades al principi. Unes qualitats que, n'estic segur, no estan a l'abast de bona part dels que ens pensam estar per sobre d'aquests nivells. Això és cert. Així com també és cert que ningú no pot córrer mai tant de temps seguit com ho fa el protagonista de la història. Ni tan aviat. Sincerament, em sent obligat a fer una defensa de l'obra en contra dels que la critiquen, ja que crec que conformar-se amb una lectura tan superficial com aquesta, intentant afegir l'agreuament de l'excessiva durada de la pel·lícula, només denota que l'enteniment era de vacancer a l'hora d'assistir a la seva projecció.

Perquè cada seqüència, cada imatge i cada frase són parts fonamentals i indissolubles de la pel·lícula. Componen un conjunt absolutament coherent amb una manera d'entendre la vida profundament senzilla i intemporal. I són precisament aquesta senzillesa i aquesta intemporalitat les que converteixen el plantejament de la història en una sorpresa, un punt de vista que sembla completament nou i original. Les aparent exageracions en la vida del protagonista connecten amb el més pur surrealisme de principis de segle i amb el magnífic expressionisme iberoamericà dels darrers temps, oferint tot un rosari de situacions que es presenten buides de reflexió amb l'evident intenció que l'espectador les ompli de contingut amb el seu granet d'arena i desxifri l'etern interrogant que *Forrest Gump* porta no només en la seva columna vertebral, sinó en la mirada amb la qual enregistra tot el que desfila per davant els seus ulls. Uns ulls que podrien ser els de qualsevol nord-americà i, per òsmosi, el de qualsevol de nosaltres.

Tot i les reticències que en un principi m'impediren gaudir de la interpretació d'un Tom Hanks sublim en el seu paper d'aquest peculiar testimoni de la curta però sucosa història nord-americana, després de la discutible concessió de l'Òscar per la pel·lícula *Philadelphia* (tota concessió d'un Òscar és discutible), no em queda més que treure'm el capell davant una de les millors caracteritzacions en les darreres produccions del *star system*. Encantador també el treball de Sally Field en el paper de la mare d'en Forrest, una dona amb un ànim a prova de bomba, com tantes i tantes. Em costa donar-li la major part del mèrit de l'obra a un esclau de la

producció com és Rober Zemeckis, director d'engendres de la magnitud d'un *Regreso al futuro III*, per exemple. Així i tot, deixem-li gaudir del benefici del dubte, en previsió de futures realitzacions de l'estil de la que comentam.

I és que en aquesta petita joia de la filmografia que ens arriba de l'altre costat de l'Atlàntic hem pogut ser testimonis de la permanent reivindicació per part de Forrest «Gaaaamp» d'un lloc en el món. Una reivindicació compartida per totes i cada una de les persones, però que en el seu cas es veu ampliada i enriquida per una ràpida visita a la lluita pel reconeixement dels drets civils de les minories als Estats Units, per una visió inèdita de l'infern del Vietnam, per una crítica absolutament meravellosa, malintencionada i directa al sistema universitari nord-americà, per un sarcasme sempre magníficament dirigit cap al centre de la diana representada per una classe política decadent i corrupta, per una revisió necessàriament desmitificadora del moviment *hippy*, etc. Tots aquests esdeveniments es mesclen en una combinació càustica i verinosa, transformant aquesta espècie de trasllat a la pantalla gran de la melosa sèrie televisiva *Wonder Years* en un immens trenca-closques mil·limètricament planificat del qual no es pot extreure

cap peça sense córrer el risc de perdre una visió de conjunt perfectament aconseguida gràcies a la tan evident com sempre difícil utilització de la tècnica del *flashback*.

És per això que crec que res no sobra en aquesta pel·lícula. I no podria ser d'una altra manera en la història d'aquell nin «diferent» al que la mare li deia que tothom podria ser feliç només amb una petita part del que té. Tanmateix «tot el que sobra no serveix més que per presumir». Ell va aprofitar el que tenia, va estimar sempre, va arribar a ser estimat i finalment va conèixer la felicitat. I tot i haver estat feliç a través de l'encert a l'hora de córrer i d'esperar, mai no feu ostentació del que era ni del que tenia. I això que tenia la resposta a l'etern interrogant.

Sí, perquè *Forrest Gump* ens frega per la cara, escena darrera escena, la solució a l'enigma de tots aquells pobres d'esperit que necessitam trobar-li un sentit a la vida, de tots els qui correm darrera símbols i banderes, darrera falsos déus i profetes, La carrera de Forrest Gump a través dels Estats Units és una metàfora d'aquesta carrera que anomenam vida. Ell, des de la profunditat de la seva mirada, des de la seva extrema senzillesa, des d'una ment innocent, i per tant, incomparablement lúcida ens ve a dir que qualsevol pot córrer sense un motiu especial. Que el sentit de la vida pot estar fet de la mateixa tela que *el nou vestit de l'emperador*, aquella tela inexistente que només la ingenuïtat d'un infant va posar en evidència en el famós conte d'Andersen.

Per sort, això no és l'exèrcit, i aquí el sí, *senyor* que tan bon resultat li donà a *Forrest Gump* només ens ve imposat per nosaltres mateixos. Tenint això en compte, també podria ser que tot aquest discurs no fos més que una altra manera de complicar les coses. Potser *Forrest Gump* no tengui cap significat. Tal vegada sigui aquest el missatge darrer de la pel·lícula, o potser no? L'únic segur és que l'interrogant segueix amb nosaltres immutable, inescrutable... I etern.

DOMÈNEC GARCÍAS